

New York Times bestseller

„A Végzet Erekllyéi olyan mesevilágot fest le, ahol imádnék élni.
Csodálatos!”

STEPHENIE MEYER

THE
MORTAL INSTRUMENTS
City of Bones

Első könyv

A VÉGZET EREKLYÉI

fine
selection

Csontváros

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

CSONTVÁROS

Ötödik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

ΝΑΓΥΡΑΜΝΑΚ

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani az írócsapatomnak, a Massachusetts All-Starsnak: Ellen Kushnernek, Delia Sherannek, Kelly Linknek, Gavin Grantnek, Holly Blacknek és Sarah Smithnek. Hálás vagyok ezenkívül Tom Holtnek és Peg Kerrnek, amiért biztattak, mielőtt egyáltalán létezett a könyv, illetve Justine Laralestiernek és Eve Sinaikónak, amiért megosztották velem a gondolataikat, amikor már létezett. Anyámnak és apámnak kitartásukért, ragaszkodásukért és megingathatatlan hitükért abban, hogy végül előállok valami kiadhatóval. Jim Hillnek és Kate Connornak a biztatásért és a támogatásért. Ericnek a démonenergiával működő vámpírmotorokért, és Elkának, amiért jobban áll neki a fekete, mint ellenségei özvegyeinek. Theónak és Valnek, amiért csodálatos képeket alkottak a prózámhoz. Fantasztikus ügynökömmnek, Barry Goldblattnak és nagyszerű szerkesztőmmnek, Karen Wojtylának. Hollynak, amiért megélte velem ezt a könyvet, és Joshnak, aki miatt érdemes volt.

*Nem aludtam.
Egy rettentő tett megtétele
S az első mozdulat között
Minden olyan, mint egy fantazma
vagy egy förtelmes álom:
A Géníusz s a végzet ereklýei
Tanácsot ülnek; s az ember maga,
Mint egy kis királyság, elszenvedi
Egy lázadás egész történetét.*

William Shakespeare: Julius Caesar
(Kamper Gergely fordítása)

Első rész

LESZÁLLNI AZ ÉJBE

*Zengtem Khaosról, örök éjszakáról;
megtanított az Égi Múza, mint
merjek leszállni éjbe, bár az út
zord, s visszatérni...*

John Milton: Elveszett Paradicsom
(Jánosy István fordítása)

Pandemonium

– TE NYILVÁN SZÓRAKOZOL VELEM – szolt a kidobó, és széles mellkasa előtt karba fonta a kezét. A cipzáras vörös pulóvert viselő sráca meredt, és megrázta kopaszra borotvált fejét. – Azt az izét nem hozhatod be ide.

A Pandemonium klub előtt már nagyjából ötven tinédzser gyűlt össze. Most közelebb nyomultak, hátha elcsípnek valamit a beszélgetésből. Mindig sokáig kellett sorba állni, hogy be lehessen jutni a minden korosztály előtt nyitva álló klubba, és a várakozás alatt általában egyáltalán semmi nem történt. A kidobók erőszakosak voltak, és azonnal lecsaptak mindenkire, akiről úgy vélték, bajkeverő lehet. A tizenöt éves Clary Fray legjobb barátjával, Simonnal együtt várt a sorára. Most ő is előrehajolt, mint mindenki más, és egy kis izgalomban reménykedett.

– Jaj, ne már! – A fiú felemelte a valamit a feje fölé. A magával hozott tárgy olyan volt, mint egy hegyes karó. – Az öltözetemhez tartozik.

A kidobó felvonta a szemöldökét. – Miért, mi akar ez lenni?

A fiú elvigyorodott. A Pandemoniumban meglehetősen szimplának számít a megjelenése, gondolta Clary. Bár a haját égszínkékre festette, a kiálló tincsek pedig egy riadt polip csápjaira emlékeztettek, ahogy körbevették a fejét, az arcán nem rikitottak tetoválások, és az orrába meg a fülébe sem tűzött vastag fémdarabokat.

– Vámpírvadász vagyok. – Rátámaszkodott a valamire, ami első ránézésre mintha fából készült volna, mégis olyan könnyedén hajlott meg, mint egy fűszál. – Nem igazi. Habszivacs. Látja?

A fiú kerek szeme túlságosan is világító zöld, állapította meg Clary: olyan színű, mint a fagyálló, mint a tavaszi pázsit. Színezett kontaktlencséje lehet. A kidobó megvonta a vállát, egyszerre, mint aki már nagyon unja a banánt. – Felőlem... Bemehetsz.

A fiú elsiklott mellette, fürgén, mint egy angolna. Clarynek tetszett a válla ritmikus mozgása, és az, ahogyan félresöpörte a haját járás közben. Volt egy szó, amit az anyja használt volna rá – *slendrián*.

– Bejön neked – mondta Simon rezignáltan. – Ugye?

Clary a fiú bordái közé dőfte a könyökét, de nem válaszolt.

Odabent a klub csordultig telt a szárazjég füstjével. Színes fények játszottak a táncparketten, és kékek, csillogó zöldek, izzó rózsaszínek és ragyogó arany színpompás tündérvilágává változtatták át.

A vörös pulcsis végigsimított a kezében tartott borotvaéles pengén; ajkán halvány mosoly játszott. Annyira könnyű volt – csak egy kis varázslat kellett a pengével, hogy ártalmatlannak tűnjön. Újabb bűbáj a szemével, és abban a pillanatban, hogy a kidobó ránézett, már bent is volt. Persze megoldhatta volna kevesebb fakszival is, de így szórakoztatóbbnak találta – jó móka volt átverni a mondikat, mindent ott csinálni az orruk előtt, magában röhögni az üres tekintetükön.

Nem mintha az embereknek nem lett volna meg a maguk öröme. A fiú zöld szeme végigpásztázta a táncparkettet, ahol selymekbe és fekete bőrbe burkolt karcsú végtagok jelentek meg és tűntek el a füst forgó oszlopaiban, ahogy a földiek táncoltak. Lányok dobálták hosszú hajukat, fiúk rázták bőrbe öltöztetett csipőjüket, a csupasz bőrfelületeken izzadság csillogott. Az életerő csak úgy sugárzott belőlük, energiájuk hullámokban áradt a fiú

felé. Lefelé görbült az ajka. Ezek nem tudják, milyen érzés megküzdeni az életért egy halott világban, ahol a nap satnyán lóg az égen, mintha kiegészítet volna belőle minden tüzelőanyag. Az ő életük lobogva égett, mint a gyertya lángja – és éppen olyan könnyű is volt kioltani.

Keze összeszorult a pengéhez tartozó markolaton; éppen a parkettre tette volna a lábát, amikor a ráncosok közül kilépett egy lány, és elindult felé. A fiú meredten nézte. Gyönyörű volt emberhez képest – haja színe majdnem pontosan a fekete tintáé, szeme mint két fekete szén. Földig érő fehér köntöst viselt – akkor hordtak ilyet a nők, amikor a világ még sokkal fiatalabb volt. Karcsú karjait csipkeujjak ölelték, nyakában vastag ezüstlánc lógott, rajta akkora sötétvörös kövel, mint egy csecsemő ökle. A fiúnak csak hunyorítania kellett, és máris tudta, hogy a kő valódi – valódi és értékes. Az életerő lüktetve áradt a lányból, mint vér a nyílt sebből. Elmosolyodott, elment a fiú mellett, és a szemével intett, hogy kövesse. A fiú utánafordult, és máris érezte a lány halálának izgató sistergését az ajkán.

Mindig könnyen ment. Előre érezte, ahogyan a lány elillanó életereje tűzként vágat végig az ereiben. Az emberek olyan ostobák! Van valamijük, ami mindennél többet ér, és alig vigyáznak rá. Eldobják maguktól az életet akár pénzért, akár zacskóba csomagolt porokért, akár egy idegen elragadó mosolyáért. A lány sápatag szellemként haladt előtte a színes füstben. Amikor elért a falhoz, megfordult, kezével felgyűrte a szoknyáját, és a fiúra mosolygott. A szoknya alatt combközépig érő csizmát viselt.

A fiú mellésomfordált, bőrét csiklandozta a lány közelsége. Közelről már nem tűnt olyan tökéletesnek: a fiú látta, hogy a szeme alatt elkenődött a festék, ahogy az izzadság a nyakához tapasztotta a haját. Érezte a lány halandóságának illatát, a bomlás édes rothadását. *Megvagy* – gondolta.

A lány ajka hűvös mosolyra görbült. Oldalt lépett, és a fiú meglátta, hogy addig egy csukott ajtnak támaszkodott. BELÉPNI TILOS! – RAKTÁR, firkálták rá vörös festékekkel. A lány a háta mögé nyúlt, lenyomta a kilincset,

és besurrant az ajtón. A fiú egymásra halmozott dobozokat és kusza drótokat látott. Egy raktárhelyiség. Vetett egy pillantást a háta mögé – senki nem figyelt rájuk. Annyival egyszerűbb lesz, ha a lány is kettesben akar maradni vele!

Maga is besurrant hát a szobába. Nem is sejtette, hogy követik.

– Szóval – mondta Simon –, elég jó a zene, nem?

Clary nem válaszolt. Táncoltak, ha ezt egyáltalán annak lehetett nevezni – ide-oda inogtak, időnként pedig váratlanul megindultak a padló felé, mintha valamelyikük elvesztette volna a kontaktlencséjét –, egy csapat fémes fűzőt viselő kamasz meg egy szenvedélyesen csókolózó ázsiai pár között, akiknek toldott hajfűrtjei indákként fonódtak össze. Egy ajakpiercinget és mackós hátizsákot viselő fiú ingyen osztogatta a növényi extasy tablettákat, miközben széles szárú nadrágja lobogott a szélgépjárat kavarta légörvényben. Clary nem nagyon figyelt oda a körülöttük lévő emberekre – le sem vette a szemét a kék hajú fiúról, aki korábban bedumálta magát a klubba. Úgy járkált körbe a teremben, mintha keresne valamit. A mozgása határozottan emlékeztette Claryt valamire...

– Ami engem illet – folytatta Simon –, rettenetesen jól érzem magam.

Ez valószínűtlennek tűnt. Simon, mint mindig, most is kilógott a klub vendégei közül farmerjában és a divatjamúlt pólóban, aminek mellrészén a MADE IN BROOKLYN felirat díszelgett. Frissen mosott haja sötétbarbra volt, nem pedig zöld vagy rózsaszín, szemüvege csámpásan ült az orrán. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki a sötétség hatalmáról elmélkedik, az ember inkább arra gondolt volna, hogy egy sakk-klubba készül.

– Ühüm. – Clary pontosan tudta, hogy a fiú csakis az ő kedvéért jött el a Pandemoniumba, és valójában unalmasnak találja az egészet. Igazából még azt sem tudta biztosan, hogy neki mi tetszik ezen a helyen. A ruhák meg a zene álomszerűvé tették a klubot; olyan volt, mintha valaki másnak az életét élné, mintha kiszabadult volna saját unalmas létezéséből.

A kék hajú fiú távolodott a táncparkettől. Kicsit elveszettnek látszott, mintha nem találta volna meg, akit keresett. Clary azon agyalt, mi történe, ha odamenne, és bemutatkozna neki. Talán csak bámulna rá. Vagy talán ő is félszeg. Talán hálás lenne, és örülne, de megpróbálná nem kimutatni, ahogyan azt a fiúk szokták – ő viszont akkor is tudná. Talán...

A kék hajú fiú egyszerre kihúzta magát, és figyelni kezdett, mint a vadászkutya, ha megszimatolja a zsákmányt. Clary követte a fiú tekintetét, és meglátta a fehér ruhás lányt.

Hát ez van – gondolta, és igyekezett nem úgy érezni magát, mint egy kipukkadt léggömb. – *Akkor erről ennyit.*

A lány gyönyörű volt, olyan típus, akit Clary szívesen lerajzolt volna – magas és valószínűtlenül karcsú, hosszú fekete hajzuhataggal. Clary még ilyen távolságból is látta a vörös követ a nyaka előtt. Úgy lüktetett a táncparkett lámpáinak fényében, mint egy önálló, test nélküli szív.

– Előre érzem – folytatta Simon –, hogy ma este DJ Bat különösen ki fog tenni magáért. Szerinted is?

Clary a szemét kezdte forgatni, és inkább nem válaszolt; Simon gyűlölte a trance zenét. Figyelmét teljes egészében a fehér ruhás lánynak szentelte. A sötétségen, a füstön és a mesterséges ködön keresztül úgy világított a ruhája, mint valami jelzőtűz. Nem csoda, hogy a kék hajú fiú megbabonázva követte, és annyira lekötötte a figyelmét, hogy észre sem vette, mi történik körülötte – még a két sötét figurát sem látta, amint a tömegben furakodva, szorosan a sarkában követik.

Clary lassabban kezdett táncolni, és inkább arra koncentrált, mi történik. Csak annyit tudott kivenni, hogy az alakok fiúk voltak, magasak, fekete ruhában. Meg nem tudta volna mondani, honnan tudja, hogy a kék hajút követik, de biztos volt benne. Látta abból, ahogyan lépést tartottak vele, a pillantásaikból, mozgásuk osonó kecsességéből. A feszültség apró virága lassan kinyílt Clary mellkasában.

– Aztán meg – tette hozzá Simon –, azt is el akartam mondani neked, hogy újabban szívesen veszek föl női ruhákat. Meg lefeküdtem anyukáddal. Gondoltam, jobb, ha tudod.

A lány a falhoz ért és kinyitotta az ajtót, amelyikre azt írták, hogy BE-LÉPNI TILOS. Intett a kék hajú fiúnak, hogy kövesse, aztán mind a ketten besurrantak az ajtón. Nem mintha Clary nem látott volna még olyasmit, hogy egy pár félreoson a klub valamelyik sötét sarkába, hogy ott smároljanak, de ettől csak még különösebbnek találta, hogy követik őket.

Lábujjhegyre emelkedett, megpróbált elnézni a táncolók feje fölött. A két srác megállt az ajtónál, és mintha megbeszéltek volna valamit egymással. Az egyik szőke volt, a másik sötét hajú. A szőke a zsebébe nyúlt, és előhúzott valamit, ami hosszú volt és fényes, aztán hirtelen megcsillant a lüktető fények alatt. Kés.

– Simon! – kiáltotta Clary, és megragadta barátja karját.

– Mi van? – Simon meglepetten nézett rá. – Igazából nem feküdtem le anyukáddal, tudod. Csak megpróbáltam felhívni magamra a figyelmedet. Nem mintha anyukád nem lenne nagyon vonzó nő a korához képest.

– Látod azokat a fiúkat? – Olyan hevesen mutogatott, hogy majdnem megütött egy hullámos fekete hajú lányt, aki a közelben táncolt. A lány bosszúsán pillantott felé. – Bocs... bocs! – Clary visszafordult Simonhoz. – Látod ott azt a két srácot? Az ajtónál?

Simon hunyorított, aztán megvonta a vállát. – Semmit sem látok.

– Ketten vannak. A kék hajú fiút követték...

– Azt, amelyik tetszett neked?

– Igen, de az mellékes. A szőke elővett egy kést.

– Biztos vagy benne? – Simon kíváncsian nézett a lányra, és a fejét rázta.

– Továbbra sem látok senkit.

– Biztos vagyok benne.

Simon egyszerre kihúzta magát, és elővette a hivatalos hangját. – Hívok egy biztonsági őrt. Maradj itt. – Nekiállt, hogy átfurakodjon a tömegen.

Clary még éppen időben fordult meg, hogy lássa, amint a szöke, nyomában a barátjával, besiklik a BELÉPNI TILOS! feliratú ajtón. Körülnézett; Simon még mindig a táncparketten igyekezett átjutni, de nemigen jutott előre. Még ha kiabálni is kezdene, senki nem hallaná meg, és mire Simon visszaér, talán már történik is valami rettenetes. Clary keményen az ajkába harapott, és a táncolók között kigyózva elindult.

– Hogy hívnak?

A lány megfordult és elmosolyodott. A raktárhelyiségbe csak a magasan lévő rácsos, porlepte ablakokon keresztül szivárgott be kevéske fény. A padlón elektromos vezetékek, tükrös diszkógömbök törött darabjai és üres festékesdobozok hevertek szerteszét.

– Isabelle.

– Szép név. – A fiú elindult a lány felé. Óvatosan lépkedett a vezetékek között, hátha valamelyikben áram is van. A halvány fényben a lány félig áttetszőnek hatott, fehér ruhába burkolt színtelen testével olyan volt, mint egy angyal. Öröm lesz elveszejteni... – Nem láttalak még itt.

– Azt akarod tudni, hogy gyakran járok-e ide? – A lány eltakarta a száját a kezével, úgy kuncogott. Karkötőszerűség villant a csuklóján, közvetlenül a ruhaujj mandzsettája alatt – aztán, ahogy közelebb ért hozzá, a fiú látta, hogy nem is karkötő az, hanem a lány bőrébe festett minta, kanyargó vonalak kusza hálózata.

A fiú megmerevedett. – Te...

Nem fejezte be. A lány villámsebessen mozdult, és nyitott tenyerével a fiú mellkasára csapott. Akkora volt az ütés, hogy egy ember levegő után kapkodva terült volna el a földön. Ő azonban csak megtántorodott, mialatt

a lány kezében megjelent valami; egy tekerdő korbács, amely aranylón csilant meg, ahogy lesújtott vele, hogy a fiú bokája köré csavarja, s kirántsa alóla a lábát. Egy pillanattal később a fiú a földön vonaglott, a gyűlölt fém mélyen a bőrébe vágott. A lány felnevetett, ahogy megállt fölötte, ő pedig arra gondolt, hogy tudnia kellett volna. Egy emberlány sosem venne föl olyan ruhát, amelyet Isabelle viselt. Azért választotta, hogy elfedje a bőrét – a bőre minden egyes pontját.

Isabelle egy kemény rántással megfeszítette a korbácsot. Mosolya fénylett, mint a mérgezett víz. – A tietek, srácok.

Mély nevetés harsant a fiú háta mögött, aztán kezek ragadták meg, felrángatták, és az egyik betonoszlopnak taszították. Érezte a nyirkos keménységet a hátán. A kezeit hátrarángatták, csuklóit dróttal kötözték össze. Míg küszködött, valaki megkerülte az oszlopot, és elé lépett: egy fiú volt, éppen olyan fiatal, mint Isabelle, és éppen olyan csinos. Sárgásbarna szemében, mint a borostyánon, csillant meg a fény. – Szóval – szólalt meg –, vannak veled többen is?

A kék hajú fiú érezte, ahogyan a túl feszes fém alatt felgyűlik a vér, és lassan síkos lesz tőle a csuklója. – Többen?

– Ne szórakozz velem! – A borostyánszemű felemelte a kezét, a karjáról lecsúszott a sötét ruhaujj, és kivillantak a csuklójára, a kézfejére, a tenyerére festett titokzatos jelek. – Tudod jól, mi vagyok.

A megkötözött srác koponyájában, egészen hátul megcsikordult második fogsora.

– *Árnyvadász* – sziszegte.

A másik fiú arcára széles vigyor ült ki.

– Megvagy – mondta.

Clary belökte a raktárhelyiség ajtaját, és belépett. Egy pillanatig azt gondolta, nincs senki odabent. Ablakok csak magasan voltak, és azokat is

berácsozták; erőltlenül szivárgott be rajtuk az utca zaja, az autódudák túlkölése, a fékek csikorgása. A raktárt régi festék szaga töltötte be, a por vastagon fedte az elmosódott lábnyomokkal teli padlót.

Senki sincs idebent, döbönt rá, ahogy elkerekedett szemmel körülnézett. A raktárban hideg volt, hiába tombolt odakint az augusztusi kánikula. Clary hátát kiverte a jeges veríték. Tett egy lépést előre, mire a lába belegabalyodott a földön heverő vezetékekbe. Lehajolt, hogy kiszabadítsa a tornacipőjét – és egyszerre meghallotta a hangokat. Egy lány nevetett, egy fiú pedig élesen rászólt. Amikor felegyenesedett, már látta is őket.

Olyan volt, mintha két pislogás között hirtelen ott termettek volna. Előtte állt a hosszú fehér ruhás lány, fekete haja úgy lógott a hátán, mint egy csokor nedves hínár. A két fiú is vele volt – a magas, éppen olyan fekete hajú, mint a lány, meg az alacsonyabb szőke, akinek a haja rezesen csillant meg az ablakokon beszűrődő halvány fényben. A szőke zsebre vágott kézzel állt a punk előtt, akit hosszú, zongorahúrnak látszó dróttal egy oszlophoz kötöztek, hátrafeszített kézzel és egymáshoz rögzített bokákkal. Arca megmerevedett a fájdalomtól és a félelemtől.

Clary szíve majd kiugrott a mellkasából, ahogy gyorsan a legközelebbi betonoszlop fedezékébe ugrott, és kilesett mögüle. Látta, ahogyan a szőke fiú karba font kézzel fel-alá járkál. – Szóval – mondta –, még mindig nem árultad el nekem, hogy vannak-e veled mások is a fajtádból.

A fajtádból? – Clary szerette volna tudni, miről beszél a fiú. Talán valamiféle bandaháború közepébe csöppent.

– Nem tudom, mit akarsz tőlem. – A kék hajú hangjában dac vegyült a fájdalommal.

– Más démonokra gondol – szólalt meg a sötét hajú is. – Tudod, mi az, hogy démon, ugye?

Az oszlophoz kötözött fiú félrefordította a fejét, mozgott a szája.

– Démonok – mondta ki elnyújtva a szőke, miközben mutatójával a levegőbe rajzolta a szót. – A vallás azt mondja róluk, hogy a pokol lakói, a Sátán szolgálói, mi azonban a Klávében azokat a gonosz szellemeket értjük alatta, akik a mi dimenziókon kívülről származnak...

– Elég már, Jace! – szólt a lány.

– Isabelle-nek igaza van – mondta a magasabbik fiú. – Senkinek nincs szüksége sem szemantika-, sem démonológiaóraira.

Bolondok – gondolta Clary. – *Teljesen elment az eszük.*

Jace felemelte a fejét, és elmosolyodott. Volt a gesztusban valami hátborzongató, ami azokat a dokumentumfilmeket juttatta Clary eszébe, amiket az oroszlanokról látott a Discovery-n. A nagymacskák éppen így emelték fel a fejüket, és szagoltak bele a levegőbe a zsákmány után kutatva.

– Isabelle és Alec szerint túl sokat beszélek – szólt bizalmaskodó hangon. – Szerinted is?

A kék hajú fiú nem felelt. A szája még mindig mozgott. – Tudnék nektek mit mondani – szólalt meg végül. – Tudom, hol van Valentine.

Jace Alecre pillantott, aki megvonta a vállát.

– Valentine a föld alatt van – mondta Jace. – Ez az izé csak szórakozik velünk.

Isabelle gyors fejmozdulattal megigazította a haját. – Öld meg, Jace! – javasolta. – Úgysem fog mondani semmit.

Jace felemelte a kezét, és Clary látta, ahogyan a gyenge fény megvillan a kése pengéjén. A penge furcsán áttetsző volt, tiszta, mint a kristály, éles, mint egy üvegszilánk, a nyelet pedig vörös kövekkel rakták ki.

A megkötözött fiú felhördült. – Valentine visszatért! – tiltakozott, csuklóját a háta mögött szorosan tartó köteléket feszegetve. – Az egész Alvilág tudja... Én is tudom... Elmondhatom nektek, hol van...

Jace jeges tekintete hirtelen felizzott a haragtól. – Az Angyalra mondom, ahányszor csak elkapunk egy rohadékot közületek, mind azt állítja,

hogy tudja, hol van Valentine. Nos, mi is tudjuk, hol van. A pokolban. Te meg... – Jace megforgatta a kést a markában; az éle úgy csillogott, mintha tüzesen izzott volna. – Akár utána is mehatsz.

Clary nem tudta tovább türtőztetni magát. – Hagyjátok abba! – kiáltotta. – Ezt nem tehetitek!

Jace megpördült a tengelye körül. Annyira meglepődött, hogy a kés kicsúszott a kezéből, és hangos csattanással zuhant a betonpadlóra. Isabelle és Alec is a hang felé fordultak, arcukra éppen úgy kiült a döbbenet. A kék hajú fiú leesett állal, ernyedten dőlt a kötelékeinek.

Alec szólalt meg először. – Mi ez? – robbant ki belőle, miközben Claryről társaira pillantott, mintha ők tudnák, hogy került oda.

– Egy lány – mondta Jace, aki lassan összeszedte magát. – Nyilván láttál már lányokat, Alec. A húgod, Isabelle is lány. – Közelebb lépett Claryhez, és hunyorogva nézett rá, mint aki nem hisz a szemének. – Egy földi lány – mormogta félig-meddig magának. – És lát bennünket.

– Hát persze, hogy látlak benneteket – felelte Clary. – Nem vagyok vak, tudjátok?

– Jaj, dehogynem vagy az – mondta Jace, és lehajolt, hogy felvegye a kését. – Csak nem tudod. – Felegyenesedett. – De ha azt tudod, mi a jó neked, eltűnsz innen, amilyen gyorsan csak tudsz.

– Nem megyek sehova – vágta rá Clary. – Ha elmennék, megölnétek. – A kék hajú fiúra mutatott.

– Ez igaz – ismerte be Jace, miközben az ujjai között forgatta a kést. – Miért érdekel, hogy megölöm-e vagy sem.

– M... mert... – dadogta Clary – az nem lehet, hogy csak úgy megöljétek embereket.

– Igazad van – mondta Jace. – *Embereket* nem lehet csak úgy megölni.

A kék hajú fiúra mutatott, akinek résnyire szűkült a szeme. Clary arra gondolt, hogy talán elájult. – De ez nem ember, kislány. Talán embernek

látszik, és úgy is beszél, mint egy ember, talán még a vére is olyan, mint egy emberé. Igazából viszont egy szörnyeteg.

– *Jace!* – szólt rá a fiúra Isabelle. – Elég legyen!

– Ti megőrültetek! – jelentette ki Clary, és igyekezett távolabb húzódni Jace-től. – Hívtam a rendőrséget. Bármelyik pillanatban itt lehetnek.

– Hazudik – mondta Alec, de arcára kiült a kétely. – Jace, szerinted...

Nem tudta befejezni a mondatot. Ebben a pillanatban a kék hajú fiú egyetlen hatalmas üvöltéssel elszakította kötelékeit, és rávetette magát Jace-re.

A földre zuhantak, és összekapaszkodva hemperegni kezdtek. Ahogy Jace-be kapaszkodott, a kék hajú fiú körmei fémesen csillogtak. Clary hátrálni kezdett, és el akart futni, de a lába beakadt a vezetékek vetette hurokba, és elterült a földön. Minden levegő kiszorult a tüdejéből. Isabelle sikolya ütötte meg a fülét. Clary a hátára fordult, és azt látta, hogy a kék hajú fiú Jace mellkasán ül. Borotvaéles karmainak hegyén vér csordogált.

Isabelle és Alec feléjük rohantak, a lány egy korbácsot tartott a kezében. A kék hajú fiú kinyújtott karmokkal sújtott Jace felé. Jace felemelt karjával védte magát, de a karmok végigszántottak rajta, és vér fröccsent mindenfelé. A kék hajú megint lecsapott – ezúttal azonban a hátán csattant Isabelle korbácsa, és visítva oldalra zuhant.

Fürgén, mint Isabelle korbácsának hegye, Jace ellenfele után gördült. Penge csillan a kezében, amit máris a kék hajú mellkasába süllyesztett. A markolat körül sötét folyadék robbant elő a sebből. A fiú teste ívbe hajlott, torkából hörgő hangok törtek fel. Jace grimasszal az arcán kászálódott talpra. VÉRÁZTATTA fekete inge feketébb volt, mint valaha. Lepillantott a lábai előtt vonagló testre, majd lehajolt, és kirántotta a kést. A fegyver markolata sikamlós volt a fekete folyadéktól.

A kék hajú fiú szeme hirtelen tágra nyílt, égő tekintetét Jace-re szegezte. – *Hát úgy legyen! Az Elhagyott magával visz benneteket mind.*

Jace mintha vicсорított volna. A fiú a szemeit kezdte forgatni, teste rán-gatózott és vonaglott, majd összegörnyedt, szinte kettéhajolt, aztán egyre kisebb és kisebb lett, amíg teljesen el nem tűnt.

Clary feltápaszkodott a földről, és kiszabadította lábát a kábelek fog-ságából. Senki sem figyelt rá. Alec Jace mellé lépett, felhúzta a ruháját, s feltehetőleg a sebeket vizsgálta a karján. Clary megfordult, hogy elfusson – csakhogy Isabelle-lel találta szembe magát, aki továbbra is a kezében tartot-ta a korbácsot. Az aranyszínű sötét folyadék foltjai éktelenkedtek. Isabelle Clary felé suhintott; a korbács rátekeredett a lány csuklójára és szorosan tartotta. Clarynek a lélegzete is elakadt a fájdalomtól és az ijedségtől.

– Ostoba kis mondi – sziszegte Isabelle a fogai között. – Jace meg is halhatott volna miattad.

– Elment az eszed – mondta Clary, és megpróbálta kiszabadítani a kezét. A korbács mélyen a csuklójába vágott. – Mind örültek vagytok. Minek kép-zelitek magatokat, önkéntes kivégzőosztagnak? A rendőrök...

– A rendőrök általában nem izgatják magukat, ha nem találnak holttes-tet – mondta Jace. A karját szorongatva átküzdötte magát a kusza kábele-ken Claryig. Alec megvetéssel a tekintetében követte.

Clary a test hűlt helyére pillantott, és nem szólt egy szót sem. Még egy vérfolt sem maradt ott – egyáltalán semmi sem utalt rá, hogy a kék hajú fiú valaha létezett.

– Amikor meghalnak, visszatérnek a saját dimenziójukba – mondta Jace. – Már ha érdekel.

– Jace – súgta oda Alec. – Vigyázz!

Jace félrehúzta a karját. Arcát vérfoltok tették kísértetiessé. Claryt még mindig egy oroszlanra emlékeztette távol ülő világos szemével és aranyló barnás hajával. – Lát bennünket, Alec – mondta. – Máris túl sokat tud.

– Mégis, mit kéne csinálnom vele? – kérdezte Isabelle.

– Hadd menjen! – felelte Jace csendesen. Isabelle meglepetten, szinte dühösen nézett rá, de nem szállt vitába vele. A korbács visszahúzódott, szabaddá téve Clary karját. A lány megdörzsölte fájó csuklóját, és azon gondolkozott, hogy az ördögbe fog kijutni a szobából.

– Talán magunkkal kéne vinnünk – vetette fel Alec. – Lefogadom, hogy Hodge szívesen elbeszélgetne vele.

– Szó sem lehet róla, hogy elvigyük az Intézetbe – mondta Isabelle. – Mégiscsak egy *mondi*.

– De tényleg az-e? – kérdezte halkán Jace. Vészjósló higgadtsága rosszabb volt, mint Isabelle ingerültsége vagy Alec haragja. – Volt már dolgod démonokkal, kislány? Sétáltál boszorkányokkal, beszéltél az Éjszaka Gyermekkeivel? Láttál...

– Nem kislány a nevem – vágott közbe Clary. – És fogalmam sincs, miről beszéltek. – *Tényleg nincs?* – kérdezte egy hang belül. – *Láttad, ahogy az a fiú semmivé lesz. Jace nem örült. Csak szeretnéd, ha az lenne.* – Nem hiszek a... démonokban, vagy akármi az, amit...

– Clary? – Simon hangja volt. A lány megpördült a tengelye körül. A fiú a raktárhelyiség ajtajában állt. Vele volt az egyik tagbaszakadt kidobó is, aki korábban a vendégek kezét pecsételte a bejáratnál. – Jól vagy? – Simon hunyorgott a félhomályban. – Mit csinálsz itt egyedül? Mi történt azokkal a fiúkkal? Tudod, akiknél a kés volt. Clary a barátjára meredt, aztán a vállá fölétt hátrapillantott, ahol Alec állt, meg Jace a véres ingében, késsel a kezében. A fiú vigyorogva nézett vissza rá, és félig-meddig sajnálkozó tekintettel megvonta a vállát. Úgy tűnt, egyáltalán nincs meglepve, hogy Simon meg a kidobó nem látja őket.

Valamiért Clary sem csodálkozott. Lassan Simon felé fordult. Tudta, hogy barátja szemébe kell néznie ott a nyirkos helyiség közepén állva, fényes műanyagba burkolt kábelekbe tekeredett lábbal. – Azt hittem, bejöttek ide – mondta bizonytalanul. – Viszont a jelek szerint nincsenek itt. Bocsánat.

– Simon láthatólag már nem aggódott, inkább kellemetlenül érezte magát, a kidobó vizsont határozottan bosszúsnak tűnt. – Tévedtem.

A háta mögött Isabelle kuncogni kezdett.

– Nem hiszem el – hajtogatta makacsul Simon, miközben a járdaszegély mellett Clary kétségbeesetten igyekezett leinteni egy taxit. Az utcaseprők végigmentek az Orchardon, amíg ők bent voltak a klubban, és az aszfalt feketén csillogott az olajos víztől.

– Tudom – bólintott a lány. – Az ember azt gondolná, hogy van itt egy csomó taxi. Hova megy mindenki vasárnap éjfélkor? – Simon felé fordult, és megvonta a vállát. – Gondolod, hogy Houstonban több szerencsénk lenne?

– A taxikkal nem – felelte Simon. – Azt nem hiszem el, amit mondasz. Nem hiszem el, hogy azok a fiúk a késekkel csak úgy eltűntek.

Clary felsóhajtott. – Talán nem is voltak ott fiúk késekkel, Simon. Talán csak képzeltem az egészet.

– Kizárt dolog. – Simon a feje fölé emelte a kezét, de a közeledő taxik elhúztak mellettük, és piszkos vízzel fröcskölték le. – Láttam az arcodat, amikor bementem abba a raktárba. Úgy néztél ki, mint aki komolyan beijedt. Mintha szellemet láttál volna.

Clary Jace-re gondolt, az oroszlánéra hasonlító szemével, aztán a csuklójára pillantott, ahol vékony vörös csík maradt Isabelle korbácsa után. *Nem, nem szellemet* – gondolta. – *Valami annál is furcsábbat.*

– Egyszerűen tévedtem – mondta fáradtan. Maga sem tudta, miért nem mondja el a fiúnak az igazat. Kivéve, hogy Simon azt hinné, teljesen elment az esze. És persze abban, ami történt, volt valami – valami a Jace kése körül felbugyogó vérben, valami a fiú hangjában, amikor azt kérdezte, hogy beszélt-e már az Éjszaka Gyermekeivel –, amit meg akart tartani magának.

– Hát igen kínos egy tévedés volt – állapította meg Simon. Hátrapillantott a klubra, ahol még mindig majdnem a sarokig ért a bebocsáttatásra

várók keskeny sora. – Kétlem, hogy még egyszer beengednek bennünket a Pandemoniumba.

– Mit érdekel az téged? Gyűlölöd a Pandemoniumot. – Clary megint felemelte a kezét, ahogyan a sárga folt kibontakozott előttük a ködből. A taxi ezúttal csikorogva fékezett előttük; a sofőr úgy tenyerelt bele a dudába, mintha csak magára kellett volna vonnia a figyelmüket.

– Végre szerencsénk van. – Simon felrántotta a kocsi ajtaját, és becsuszszant a műanyag bevonatú hátsó ülésre. Clary követte, és beszívta a New York-i taxik áporodott cigarettafüsttől, a bőr és a hajlakk szagától nehéz, jellegzetes levegőjét. – Brooklynba megyünk – mondta Simon a sofőrnek, aztán Claryhez fordult. – Figyelj, tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz, ugye?

Clary habozott egy pillanatig, aztán bólintott. – Persze, Simon. Tudom.

Becsapta maga után a kocsi ajtaját, és a taxi nekivágott az éjszakának.